

Kuba: självständighet och socialism är samma sak

I Kuba är självständighet och socialism är två sidor av samma mynt

Landet är i händerna på ungdomarna. Det har det alltid varit. Martí var 16 år när han skrev "Att leda politiken i Kuba?", Mella var 22 när han grundade Kommunistpartiet, Guiteras var 27 när han beordrade nationaliseringen av Elektricitetsbolaget, Fidel var också 27 när kasernen i Moncada anfölls och Che var 30 när han intog Santa Clara.

Den ungdomliga förtruppen har alltid haft väldigt klara uppfattningar om vad som skulle göras i varje bestämt ögonblick. Därför är det avgörande att vi diskuterar vad som är av största vikt idag och hur vi ska fortsätta att gå framåt. En av dessa frågor, kanske den viktigaste, är att försvaret av Kuba och försvaret av socialismen är samma sak.

De mänskliga samhällena är historiska enheter och det betyder att vi är det vi är som konsekvens av en lång och komplex händelsekedja, en kedja som skiljer sig åt mellan olika mänskliga enheter. Vår är en historia som sedan början varit inriktad på kamp för nationell självständighet, jämlikhet och social rättvisa.

För Kuba i det 21:a århundradet är självständighet och socialism två begrepp som hänger samman: vi kan inte ha självständighet utan socialism och inte heller kan vi bygga socialismen utan nationell självständighet.

Det nationella oberoendet har alltid varit, och är fortfarande, ett heligt mål för vilket många har gett sina liv. Men det har alltid varit ett mål som inte upprätthålls av sig själv. Det är inte en punkt dit man anländer. Det är en utgångspunkt. Vi försvarar den för det är den som tillåter oss att fortsätta vägen mot än större mål som har att göra med social rättvisa, mänsklig värdighet och kultur.

Försvaret av det nationella oberoendet innefattar försvaret av socialismen. Oberoendet är inget abstrakt begrepp: det är rätten att vara olika. Och bland dessa olikheter har vi kommit till att utgöra det längsta historiska exemplet på att bygga socialismen som för närvarande pågår (med undantag för Kina och dess säregenheter).

Att vara olika betyder idag att ha frihet att i praktiken avsäga oss de handelsrelationer av ojämlikhet och uteslutande, för att istället ha en strategi mot en rationell ekonomi som skapar kultur, rättvisa, uthållighet på lång sikt, något som är helt annat än att sträva efter omedelbar maximal vinst.

Det betyder att ifall vi backar när det gäller vårt oberoende så stoppas vårt arbete för att bygga våra institutioner, under utveckling men inkluderande och deltagande; då upphör innovation och utveckling och då skulle maktcentra i världen återta våra tillgångar som de gjorde under 1800-talet, de skulle installera "sin" egen elit av nationellt underordnade. Det har redan hänt en gång, nämligen 1902. Kubaner idag och imorgon kan inte tillåta att detta ska ske igen.

För att nå de sammanflätade målen av oberoende och social rättvisa är det nödvändigt med socialt ägande byggt på produktionen

med en huvudroll som statliga företag spelar i ekonomin.

Social rättvisa betyder utbildning, hälsovård, tillgång till kultur, arbetskydd och social trygghet; mål som konkretiseras i ett system som finansieras av staten. Vi hade inte kunnat bygga detta med inkomster från en underutvecklad, privat och beroende ekonomi.

Social jämlikhet är inte en konsekvens av ekonomisk utveckling; det är en förutsättning för ekonomisk utveckling.

Den kubanska revolutionära kursen har medfört en bred enhet i vårt samhälle om vilka mål vi behöver nå. Denna samstämmighet är en odiskutabel fördel som vi uppnått.

Den grundläggande tron i kapitalismen är att man kan bygga materiellt välstånd grundat på privat ägande och konkurrens. Vår tro baserar sig på kreativitet som utgår från ideal om rättvisa och solidaritet mellan personer, också med framtida generationer.

Vi står inför många alternativ och det finns mycket att debattera i vårt samhälle, men vi skulle inte kunna göra något om vi inte hade nationellt oberoende för att försvara vår självständighet. Något som till stor del i detta århundrade beror på utbildning, vetenskap och kultur.

På grundvalen av Kubas självständighet och på de socialistiska idealen måste vi bygga en bergfast enhet. Sedan kan vi debattera allt vi vill om hur vi konkret ska nå de mål vi sätter upp. Vår uppgift är att stärka samstämmigheten. Våra fienders plan har alltid varit att försöka erodera denna konsensus.

På 1980-talet, när tecken började visa sig på desintegrationen av det socialistiska blocket i Europa, utvecklade Fidel Castro doktrinen om 'hela folkets krig?', som satte en broms på det militära alternativet från våra fiender att förstöra revolutionen. Senare, på 1990-talet, gav Fidel impulser till något som vi då började kalla 'Idéernas kamp?.'

Vi som genomlevt båda dessa etapper ser väldigt klart hur Idéernas kamp är fortsättningen på hela folkets krig, nu under nya förutsättningar.

I den första etappen segrade vi: historien av militära invasioner i Granada, Dominikanska Republiken, Haiti, Panama med flera, kunde de inte upprepa i Kuba. I den andra etappen överöses vi genom Imperiets kulturella dominans. Också här måste vi segra.

Det är grundläggande att förstå att för Kuba är suveränitet och socialism en och samma sak.

Agustin Lage, Cubainformacion 210901

Para Cuba, Soberanía y Socialismo son la misma cosa

SOLIDARITET!

HÄV BLOCKADEN! EN MILJON KANYLER TILL KUBA!

Nu driver vi kampanjen 'en miljon kanyler till Kuba?', för att stödja Kubas vaccinationsarbete i, och utanför Kuba.

GE ETT BIDRAG TILL MEDICIN-INSAMLINGEN! Pg 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72

Ta ett steg till och bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0